

roner, begge — skønt ganske rødøjede af Søvnighed — flittig bøjet over et Hæklearbejde. De var at se til som nøjagtige Kopier af den ældre Søster, havde det samme lidt gammelkloge Ansigtsudtryk, de samme smaa, haarde Fletninger foran Ørene, de samme store, lyse, lidt udhævede Øjne under kraftigt tegnede Bryn. Døren til Sovekammeret stod aaben, og derinde i Halvmørket ved Moderens Seng sad et andet af de mindre Børn og gned hendes syge Ben.

Peter Andreas var der ogsaa. Han stod for sig selv henne ved et af Vinduerne og skottede hvert Øjeblik hemmeligt op til Uret paa Sekretæren. Han var nu en Dreng paa fjorten Aar, tæthbygget og sværlemmet, med Klæder, der stumpede for Hænder og Fødder. Hans to ældre Brødre var nu borte fra Hjemmet; de var begge bleven voksne og studerede ved Universitetet i København. Som Husets ældste, hjemmeværende Søn havde Peter Andreas arvet deres Værelse, — et lille Gavlkammer oppe paa Loftet, hvor han for det meste opholdt sig, naar han var hjemme.

Saasnart Signe havde sluttet sin Oplæsning, benyttede han Lejligheden til at sige Godnat og slippe bort; men Faderen standsede ham henne ved Døren med det Spørgsmaal, hvorfor han allerede forlod dem, og han gav da som Paaskud, at han endnu havde en Stil at skrive.

„Er der ellers noget læseværdigt i Bladet?“ spurgte Faderen, da han var gaaet — endnu lidt forstumlet af Søvn.

„Hvormange er Klokken, Børn?“ lød det i det samme med Moderens svage Røst inde fra Sovekammeret.

„Klokken er ti Minutter over ni,“ svarede de to